

Det gør vi ikke længere. Og jeg er fuldstændig enig med hr. Morten Helveg Petersen i, at vores danske nationalbank gør det fremragende. Men Nationalbanken går jo altså også ud og spekulerer i markedet. Nationalbanken går ud med end- og meget store beløb og foretager valutatransaktioner, som giver overskud i Nationalbanken, og som giver et plus på den danske finanslov.

Mit spørgsmål er nu: Kan man både være tilhænger af det og så være modstander af valuta-transaktioner, som skulle have spekulative formål? Det er også spekulativt, når Nationalbanken går ud og handler på korrekte tidspunkter.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er de kortfristede lån. De kræver jo kortfristede transaktioner, hvor de skal betales tilbage i løbet af meget kort tid, oven i købet ofte få dage. Og dér er det, at jeg spørger: Hvis man nu går ind og prøver at gøre noget ved disse kortfristede lån og kortfristede transaktioner og dermed tvinger de fattige lande over i nogle mere langfristede lån, mon hr. Morten Helveg Petersen så ikke kan bekræfte, at det vil øge rentebelastningen for de lande?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Til hr. Kim Behnke. Jeg er ikke så sikker på, om der er en reel uenighed eller en postuleret uenighed eller hvordan. Jeg synes i virkeligheden, at den argumentation eller dialog, eller hvad man vil kalde det, som udspiller sig her, i virkeligheden er et godt argument for medlemskab af euroen. Men det er en helt anden diskussion, som jeg næppe skal tage hul på her.

Til hr. Jens Rohde om forskellen på kortfristede og langfristede lån. Jeg husker fra min tid i finanssektoren, at der diskuterede man diverse rentestrukturer på korte lån og lange lån og den slags ting. Jeg tror, at man skal varsom med at give meget entydige svar på, hvad der medfører den største gældsbelastning og rentebelastning i tilfælde af, at man konverterer mellem forskellige låntyper. Det er i hvert fald ikke noget, jeg søger jeg vil give et entydigt svar på herfra.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Begivenhederne i Sydøstasien for fire år siden rystede jo hele verden, for med ét stod det klart,

at med det internationale finansielle system, som var blevet omdannet gennem virkelig omfattende liberaliseringer gennem de sidste 20 år, havde man skabt uhyggelige muligheder for at skabe økonomiske og sociale kriser. Man havde måske nok ikke forestillet sig, hvor sårbart og risikabelt et system man i virkeligheden har skabt.

Det, der jo så i virkeligheden er det utrolige, er, at man på trods af de erfaringer og de ødelæggelser, som krisen skabte i f.eks. et land som Indonesien, så i virkeligheden blandt den vestlige verdens regeringer stort set i alt væsentligt intet har foretaget sig for at forsøge på at forebygge, at en lignende situation opstod igen.

Clinton havde ganske vist nogle tanker, men realiteten er jo med den nuværende amerikanske præsident, at der står vi over for et USA, som i sin regeringsledelse er blottet for omtanke på det her område, en præsident, som måske, hvis det overhovedet er muligt, er endnu mere ærkeliberalistisk end hr. Jens Rohde. Nå, det er måske også en meget stærk udtalelse, men det bliver svært at gradbøje. Men vi ligger nok deromkring i hvert fald, hvor de begge to er argumentresistente på de her spørgsmål. Og det stiller os jo over for en meget stor udfordring.

Men hvad gør man så i EU? Ja, i EU kører man sit eget yderligere kapitalliberaliseringsprogram, den såkaldte Lamfalussy-rapport, som økonomiministeren er meget glad for, hvor man har overdraget til embedsmændene at gennemføre en lovgivning om yderligere kapitalliberalisering.

Så man tramper sådan set videre i det spor, som førte til krisen i Sydøstasien, uanset at der i realiteten – og så sagde ministeren, det lagde jeg godt mærke til – at der måske var nogle ulande, hvor man skulle stoppe lidt op og overveje, om de kunne tåle disse hurtige liberaliseringer. Det lagde jeg godt mærke til at ministeren sagde. Og det er så en begyndende omtanke. Det anerkender jeg.

Men det er for lidt og for sent, vil jeg sige, og derfor havde jeg jo håbet på, at hr. Jan Petersen kunne give et lidt mere klart svar på, hvad der egentlig er hensigten med den berømte tredje pind i forslaget til vedtagelse.

Jeg vil da sige, at hvis ministeren kan give en lille smule mere klart svar end hr. Jan Petersen, så vil vi naturligvis stadig overveje at stemme for forslaget til vedtagelse, som regeringspartierne er med i. Men hvis det bliver stående dér, hvor hr. Jan Petersen landede, så vil vi være